

Съ развѣто знаме колоната се движеше бѣрзо напредъ. Нестихващо „ура“ огласяваше планината на свободна Македония. Лицата на окичените съ цвѣтя войници сияха. Навсѣкжде тѣ бѣха посрещани и изпращани съ „ура“ и пѣсни.

Полковиятъ командиръ, на конь, яздѣше предъ колоната. Сега само той бѣше тѣженъ и неразговорливъ. Когато се обрѣщаше назадъ къмъ войниците, лицето му добиваше изразъ на човѣкъ, който изживява спомени за нѣщо скжено, изгубено безвѣзвратно. Той се вглеждаше внимателно въ всѣка гѣнка на планината, въ всѣка извишка на пжтя. Понѣкога пришпорваше коня си, избѣрзваше до нѣкоя надвесена край пжтя скала, спираше предъ нея и дѣлго я оглеждаше. Тия мѣста, изглежда, бѣха познати на полковникъ Нелчановъ.

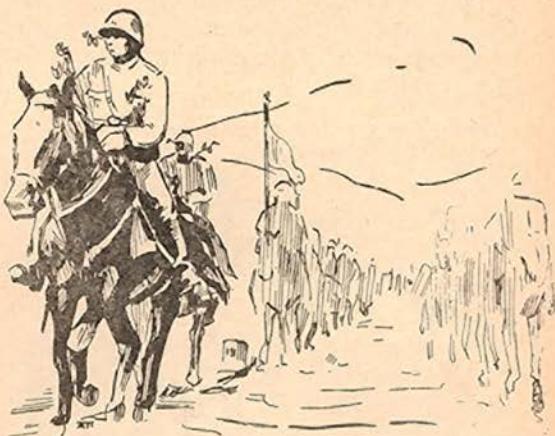
Слѣнцето изви високо надъ бѣлонѣжнитѣ върхове на планината. Отдавна изчезнаха малките кѣдрави облачета. Небето блестѣше съ своята ненагледна синевина. Колоната спрѣ на почивка. Войниците насѣдаха край пжтя на сѣнка подъ канаритѣ. Полковникътъ повика единъ отъ старшите офицери.

— Водете колоната! Ще ме настигнете на нѣколко километра напредъ.

— Слушамъ, господинъ полковникъ.

Той тръгна все тѣй мѣлчаливъ и тѣженъ. Никой отъ тия що вървѣха следъ него не знаеше мжката му. Никой не знаеше, че тѣкмо по тоя пжтя, преди двадесетъ и четири години, той бѣше миналъ като офицерски кандидатъ, съ сѫщо такава една колона млади войници и офицери, окичени съ цвѣти, повече отъ които останаха по бойното поле. Обрѣщайки се назадъ, сега полков-

никъ Нелчановъ, каточели виждаше въ тая колона познати — близки свои другари отъ онова време. Планините, пжтътъ съ надвесенитѣ надъ него скали и колоната сякашъ бѣха, все сѫщитѣ. Ето тая китка дѣрвета стои непокїтната. До нея бѣха настанени тогава кухнитѣ. Той си спомни всичко съвсемъ ясно. Малко по-надолу водоносчикътъ, здравъ и плещестъ балканецъ, бѣше разпрегналъ водоносната и галѣше коня си. Ето на, до ония покритъ съ лиши камъкъ Нелчановъ бѣше седналъ

да почине . . . Всичко си бѣше останало все сѫщото — непромѣнено въ изминалия четвъртъ вѣкъ. Само времето и тия млади хора, които викаха „ура“, бѣха други.

По едно време той спрѣ и се загледа въ една поляна. „Тукъ е“, прошепна самъ на себе си полковникъ Нелчановъ и възви. Когато дойде до поляната, той слѣзе отъ коня и се отправи къмъ една купчина камъни. Разрови ги и започна да копае съ войнишкия си ножъ. Следъ малко той изкопа изъ земята малка кутия, отъ която извади среѣренъ джебенъ часовникъ. На ка-